

ALEX ANSAMAA

PELIN- TEKIJÄ

MARKO KARHU
-TRILLERI

DOCENDO

PELINTEKIJÄ

ALEX ANSAMAA

PELIN- TEKIJÄ

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Marko Karhu -sarjan osa 1

© Alex Ansamaa ja Docendo 2025

www.docendo.fi

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi: Jussi Jääskeläinen

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

Sitaatti s. 50: Matt. 7, Kirkkoraamattu (1992).

Sitaatit s. 146–147: jakeet 39 ja 200 teoksesta Koraani (Basam Books 2013), arabian kielestä suomentanut Jaakko Hämeen-Anttila.

ISBN 978-952-850-275-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

PROLOGI

KESKIVIikko 30.11. KLO 8.30

Havahdun tokkuraisena horteesta. Rintaani puristaa ahdistava tunne. Ahdistuksesta päätellen äskeinen uneni liittyi jotenkin viime päivien painajaismaisiin tapahtumiin, jotka ovat nopeasti syösseet minut pois raiteiltani ja elämäni pois omista käsistäni.

Silmäni tottuvat pikkuhiljaa hämääseen, ja katselen ympärilleni. Näen korkealla yläpuolellani pienen harmaan ikkunan ja vieressäni vaahtomuovipatjan, ahtaan huoneeni ainoan kalusteen. Patja on kostea ja haisee inhottavasti virtsalle ja homeelle, minkä vuoksi olenkin yrittänyt nukkua paljaalla betonilattialla. Kylmällä ja kovalla alustalla makaaminen ei ole tehnyt hyvää kropalleni, joka on jo ennestään murtunut mustelmille. Lihaksiani jomottaa kuin viimekeväisessä koronataudissa. Nousen kömpelösti seisomaan ja venyttelen haukotellen niin, että leuat meinaavat mennä sijoiltaan.

Säikähdän ääntä, joka yllättäen repäisee hiljaisuuden rikki. Jossakin kauempana rämähtää kiinni painava metalliovi. Pitkästä käytävästä kajahtelee läheneviä askelia, matalakorkoisten kenkien määrätietoista kopinaa maalattua betonia vasten. Kaiku heittelee ääniä kolkosti pitkin käytävän seinä. Askelet

pysähtyvät oveni kohdalle ja jähmetyn pelonsekaisesta jännityksestä. Terästä kuuluoani, mutta en saa selvää, mitä tulija tekee seisoessaan oveni takana. Hetken kuluttua askelten kopina jatkuu etääntyen, ja pian toinen ovi sulkeutuu kovaäänisesti kulkijan jälkeen. Sellini paksu teräsovi pysyy toistaiseksi visusti lukittuna.

Istun takaisin lattialle ja seuraan katseellani, miten yksinäinen hiiri vipeltää sellin nurkasta patjan taakse, rapistelee hetken ja jatkaa sitten kiireisenä matkaansa toiseen nurkkaan pala patjaa suussaan. Yritän selvittää päästäni, mutta se tuntuu mahdottomalta. En tahdo saada ajatuksistani otetta. En tiedä, paljonko kello on, koska urheilukelloni, puhelimeni ja kaikki muu irtaimeni kerättiin minulta pois kiinniäton yhteydessä ja suljettiin muovipussiin. Oletan, että aamu on jo pitkällä. Päätelen sen likaisen ikkunalasin läpi suodattuvasta vähäisestä valosta, vain aavistuksen runsaammasta kuin marraskuinen yö.

Saatuani vihdoin hieman järjestystä kankeisiin ajatuksiini kertaan, miten jouduin tähän tilanteeseen. Olen hämmentynyt ja turhautunut. Minua ei ole koskaan aikaisemmin otettu kiinni, enkä odottanut sellaista tapahtuvaksi eilenkään. Olen rehellinen ja lainkuuliainen ihminen, joidenkin mielestä jopa tylsyyteen asti. En käytä huumeita enkä alkoholia. Rikosrekisterini on tyhjä kuin puhdas A-nelonen, eikä omalla tunnollani ole edes pysäköintivirhemaksuja. Siksi vapauden menetys tuntuu minusta tarpeettomalta ja järjenvastaiselta. Kaiken lisäksi rikos, josta minua epäillään, on täydellisen pöyristyttävä. En tiedä siitä muuta kuin sen, mitä minulle selvisi kiinniäottoa seuranneen kuulustelun yhteydessä.

Jossakin on tapahtunut murha.

Mietin kuumeisesti, mutta en keksi kiinniätotolleni mitään muuta selitystä kuin viime perjantaina saamani merkillinen sähköposti ja siihen liittyen lähettämäni eräs toinen

sähköposti. Järkeilen näin, sillä lähettämäni sähköpostin vastaanottaja oli osoitteesta päätellen poliisi. Viestin sisältö oli sinänsä viaton, enkä osaa kuvitellakaan, miten se voisi liittyä niinkin vakavaan asiaan kuin henkirikos.

Hei, Marja!

Olet varmaankin saanut kutsun pakopeliin Escape-GameLive.net-nimiseltä yritykseltä. Jos et, niin tulet saamaan sellaisen pian.

Minä olen pelinjohtaja, jonka tehtävänä on ottaa yhteyttä muihin pelaajiin. Sinut on valittu yhdeksi pelaajista. Kerrothan, kun olet saanut kutsun! Jään odottamaan yhteydenottoasi.

Ystävällisin terveisin

Marko Karhu

I OSA
LISA

1

PERJANTAI 25.11. KLO 17.15

Olen huolestunut, vaikka kaiken pitäisi olla paremmin kuin hyvin. Saavutimmehan eilen merkittävän etapin, kun kehittämämme järjestelmä esiteltiin ensimmäistä kertaa suuralle yleisölle. Projektin onnistuminen oli monen tekijän summa. Meidän piti todistaa, että kehittämästämme teknologiasta voitiin tehdä tuote. Sitä varten rakensimme pitkään prototyyppiä. Aloitimme projektiin liittyvät tutkimukset ja kehitystyön jo viisi vuotta sitten, mutta helmikuussa Venäjän hyökättyä Ukrainaan projektimme sai yllättäen selkeän aikataulun ja lukkoon lyödyn julkaisupäivämäärän. Saavutimme kuin saavutimmekin tuon tavoitteen, mutta helpolla se ei tullut. Kaikki joutuivat tinkimään lomistaan ja tekemään ylitöitä vapaa-ajan kustannuksella. Siitä huolimatta meiltä vaadittiin pieniä ihmeitä, että saimme viimeisenkin teknisen ongelman ratkaistua ja prototyypin toimimaan halutulla tavalla.

Palaan ajatuksissani takaisin tähän päivään ja huolennaiheeseeni. Projektipäällikkömme jättäytyi yllättäen pois aamun tiimipalaverista ilmoittamatta siitä etukäteen kenellekään. Tiesimme, että hän työskentelisi tänään mökiltään käsin ja aloittaisi sen jälkeen pitkän joululoman. Tiesimme myös, että

mökki on syrjäseudulla Kaakkois-Suomessa ja yhteydet ovat välillä huonot. Olemme kuitenkin tottuneet siihen, että hän soittaa tai lähettää vähintään tekstiviestin kertoakseen, ettei saa nettiyhteyttä toimimaan.

Kun projektipäällikkö sitten oli poissa vielä iltapäivänkin palaverista, eikä vastannut koko päivänä puhelimeen, aloin pelätä, että kyse on muustakin kuin vain tietoliikenneongelmista. Toiset yrittivät keventää tunnelmaa vitsaillen pitkäksi venyneistä jatkoista, mutta minä en osannut suhtautua asiaan yhtä kevyesti. Tunnen Lisan paremmin kuin useimmat heistä. Meillä on hyvin luottamukselliset ja läheiset välit. Hän ei ole juhlijatyyppiä, vaan pikemminkin tunnollinen puurtaja. Ei ole ollenkaan hänen tapaistaan kadota vapaaehtoisesti tavoittamattomiin.

Olen valitsemassa Lisan numeroa soittaakseni hänelle vielä uudelleen, kun kännykkääni ponnahtaa ilmoitus saapuneesta sähköpostiviestistä. Avaan sen heti, koska ajattelen sen voivan olla Lisalta. Pieni toivonkipinäni sammuu, koska viesti onkin vain jonkinlainen mainos. Silmäilen sen nopeasti läpi. Siinä puhutaan pakopeleistä ja että minut olisi valittu pelinjohtajaksi johonkin uutuuspeliin. En jaksakaan lukea enempää eikä aihe muutenkaan kiinnosta minua, joten siirrän viestin roskakoriin.

Lisan puhelin hälyttää, mutta hän ei vastaa tälläkään kertaa. Katkaisen puhelun ja kaadan itselleni kupillisen kahvia.

2

MAANANTAI 28.11. KLO 8.02

”Huomenta, Marko! Oletko jo juonut aamukahvin?” ohjelmistotiimimme esihenkilö huikkaa, kun kävelen hänen työpisteensä ohi.

Esihenkilöni tervehdys poikkeaa rutiineistamme niin paljon, että havahdun mietteistäni säpsähtäen. Normaalisti hän vain nyökkää ohimennen tai murahtaa vastauksen tervehdykseeni keskittyen omiin asioihinsa.

”En vielä. Tulin juuri kotoa.” Pysähdyn ja käännyn vastaamaan.

”Maistuisiko? Minä tarjoan.”

Toinen poikkeama. Mistä nyt tuulee?

Kävelemme hiljaisuuden vallitessa alakerran lounasravintolaan. Esihenkilöni olemuksessa on jotakin, joka saa minut tuntemaan oloni varautuneeksi. Mietin, voisiko asia liittyä projektin julkaisuun. *Mitä jos minun palveluksiani ei enää tarvita kun prototyyppi on valmis?* Konsulttina olen tietysti koko ajan varautunut siihen, että toimeksianto voi päättyä milloin vain sopimuskauden vaihtuessa, ja minulla se vaihtuisi seuraavan kerran joulukuun lopussa. Mutta pitkän asiakassuhteen jälkeen tuntuu vaikealta ajatella, että joutuisin opettelemaan kokonaan uuden ympäristön, ihmiset ja työtavat.

Olen ehkä siinä mielessä poikkeava konsultti, että en kaipaa sellaista vaihtelua. Erityisesti siksi, että pidän tämänhetkisestä työstäni valtavasti. Se tarjoaa riittävästi haasteita minulle, joka rakastan fysiikan ilmiöiden, matemaattisten algoritmien ja elektroniikan ihmeellisen maailman parissa työskentelyä. Rakastan etenkin sitä, että yhdistämällä kyseiset osa-alueet ohjelmoinnin kanssa saan eri laitteet tekemään juuri sitä, mitä haluan niiden tekevän.

Valitsen kylmävitriinistä aamupalaksi sämpylän, jossa on enemmän täytteitä kuin jääkaapissani tällä hetkellä. *Täytyykin muistaa käydä kaupassa töiden jälkeen.* Esihenkilöni ottaa valtavien viinien. Huomaan häntä sokerien vaaroista, mihin hän naurahtaa kuivasti vakavoituen kuitenkin saman tien. Minusta tuntuu kuin lämpötila laskisi muutaman asteen ja väristys kulkee selkäpiitäni pitkin. Laskemme kuumaa kahvia pahvimukeihin ja esihenkilöni johdattaa meidät pieneen lasiovella suljettavaan taukotilaan, jossa on pöytä ja neljä tuolia. Istuudumme vastakkaisille puolille pöytää. Hörppään kahvia varovasti ja yritän välttää polttamasta suutani.

”Oletko kuullut mitään Lisasta torstain jälkeen?” esihenkilöni rikkoo hiljaisuuden.

Sydämeni jättää lyönnin välistä ja vatsanpohjastani kouraisee. Kurkkuuni nousee outo pala.

”En. Hän ei ollut perjantaina palaverissa, emmekä saaneet häntä puhelimella kiinni”, vastaan, ja paha aavistus valtaa mieleni saaden niskani kihelmöimään.

”Asia on niin –”, esihenkilö aloittaa, mutta suuntaa sitten katseensa johonkin pöydän alle ja vaikenee nielaisten.

Tauko tuntuu painostavalta kuin paksu peite laskeutuisi yllemme.

”Asia on niin, että Lisalle on sattunut onnettomuus”, hän saa vihdoin sanottua.

”Mitä on tapahtunut? Onko hän loukkaantunut?” kysyn hätääntyneenä.

”Lisa on kuollut”, esihenkilöni vastaa lähes kuiskaten.

”Ei voi olla totta!” parahdan. Tunnen, miten pala nousee kurkussa ylemmäs ja silmiäni alkaa kirvellä.

”Valitettavasti näin on tapahtunut. Hän on menehtynyt mökillään häikämyrkytykseen.”

”Häkä –?” En saa sanottua sanaa loppuun. *Ei se voi olla mitenkään mahdollista. En suostu uskomaan tätä.*

Lisa ei ole voinut olla niin huolimaton.

”Häikämyrkytykseen? Oletko varma? Mistä sait tiedon?” saan kysyttyä kyyneliä pidätellen. Räpyttelen silmiäni. Niitä kirvelee kuin sipulia leikatessa.

”Poliisista soitettiin eilen illalla. Halusivat varmistaa, että saamme tiedon ensimmäisten joukossa. Lisallahan ei ollut omaisia. Tai oli hänellä vanhemmat, mutta hän ei ollut heidän kanssaan missään tekemisissä”, esihenkilöni puhelee hiljaa. ”Naapuri löysi hänet.”

”Otan osaa”, hän vielä lisää nähtyään, kuinka raskaasti otan uutisen.

”Onko Mattille ilmoitettu?” kysyn koottuani itseni. Tarkoitan Lisan miesystävää, joka on tietävästi Italiassa työkomennuksella.

”On. Hän matkustaa Suomeen lähipäivinä.”

Olen – *olin*, korjaan murheellisena mielessäni – Mattille hieman mustasukkainen Lisasta. Lisa piti minua ystävänään ja uskoutui minulle monista hyvin henkilökohtaisistakin asioista. Juttelimme usein pitkään töiden jälkeen kahvikupposen äärellä tai kävellessämme töistä kotiin. Asuimme melko lähekkäin, molemmat yksin. Lisan vanhemmat hylkäsivät hänet jo muutaman kuukauden ikäisenä, ja hänen isoäitinsä kasvatti hänet pitäen hänestä huolta vielä aikuisenakin. Isoäiti

kuoli joitakin vuosia sitten, ja se oli kova paikka Lisalle. Muistan hyvin, miten hän oli sairastua masennukseen. Sain hänet onneksi hakemaan apua ajoissa, ja hän selvisi menetyksestään jokseenkin ehjin nahoin.

Ihastuin Lisassa hänen mutkattomuuteensa ja rehellisyyteensä. Oli hän ulkoisestikin viehättävä, mutta minulle ulkonäöllä ei ollut niin paljon merkitystä kuin sillä, millainen luonne hän oli. Lisassa minut hurmasivat hänen syvälinen mietiskelynsä ja elämäntutkimuksensa. Olimme molemmat raittiita emmekä välittäneet juhlimisesta. Meillä oli samantapainen tekninen koulutustausta ja intohimoinen suhde teknologiaan. Me kumpikin tunsimme tekevämme merkityksellistä työtä rauhan eteen niin raadollisen teollisuudenalan kuin aseteknologian parissa. Huumorimme oli samanlaista, melko mustaa ja monitasoista.

Kun Matt tuli mukaan kuvioihin, koin aluksi jääväni syrjään. Matt ja Lisa tutustuivat, kun Mattin edustama yritys aloitti projektissamme alihankkijana. Tämä tapahtui kolmisen vuotta sitten, vain vähän Lisan isoäidin kuoleman jälkeen. Ajattelin aluksi, että kyseessä oli ohimenevä laastarisuhde Lisan jäätyä elämässään yksin. Nähtyäni, miten heidän välillään oleva kipinä kasvoi liekehtiväksi rakkaudeksi, muutin mieleni. Minäkin iloitsin heidän puolestaan, mutta ihastukseni Lisaa kohtaan jouduin hautaamaan syvälle tunteideni arkistoon. Sinne, minne kaikki elämäni muutkin ihastukset olivat päätyneet.

Lisa ja Matt elivät etäsuhteessa, koska Matt matkusteli paljon ulkomailla työnsä vuoksi. Tästä syystä ystävyysemme syveni alkujärkytykseni jälkeen entisestään, ja meistä tuli lähes erottamattomat.

Kunnes kuolema meidät nyt niin julmalla tavalla erotti.

”On minulla muutakin asiaa.”

Menee hetki, ennen kuin tajuan istuvani esihenkilöni kanssa puoliksi syödyn sämpylän ja haalenneen kahvin ääressä. Olen sulkeutunut niin syvälle synkeään pääni sisälle, että olen unohtanut koko olemassaoloni.

”Voimme kyllä jutella myöhemminkin, jos haluat. Ymmärrän, että nyt on aika vaikeaa orientoitua työasioihin”, hän jatkaa, kun en vastaa mitään.

”Antaa mennä. Voi olla parempikin, että saan keskittää ajatukseni toistaiseksi ihan muihin asioihin”, vastaan hänelle.

”Muistatko meidän alihankkijamme? Sen, jolla teetimme lähettimen modulaattorin ja osia tutkavastaanottimesta?”

”Totta kai. Poikkeuksellisen hyvin sujunut kiinalaisulkoistus. Mitä siitä?”

”Ukrainan sota on muuttanut paljon asioita. Nyt on käynyt ilmi, että Kiinan hallitus ja sotateollisuus ovat hyvin kiinnostuneita heidän tekemisistään. Heidän firmansa johto on ollut viime aikoina melko avoin hallituksen suuntaan, jopa aloitteellinen.”

”Eli meidän IPR on vaarassa”, totean tarkoittaen immateriaalisia oikeuksia.

”Olisikin vain IPR, mutta kun kyseessä on pahimmassa tapauksessa maailmanrauha”, esihenkilöni vastaa dramaattisesti, mutta tiedän hänen tarkoittavan sitä todella. Tunnen itseni hieman naiiviksi, kun en itse heti huomannut asian tätä puolta.

”Kiinahan väittää julkisessa retoriikassaan tukevansa länttä ja Ukrainaa, mutta käy todellisuudessa selän takana kauppaa Venäjän kanssa”, hän jatkaa. ”Jos Kiina onnistuu hyödyntämään keksintöämme, se voi päätyä Venäjälle ja muuttaa ratkaisevasti Ukrainan sodan kulkua. Tämä voi tarjota Venäjälle myös mahdollisuuden laajentaa sotaa.”

”Eli asialle on kiireesti tehtävä jotain.”

”Juuri niin. Yritämme saada evakuoitua koko kiinalais-
tiimin tänne Suomeen.”

Suuni loksahdaa yllätyksestä auki kuin oopperalaulajalla
aarian huippukohdassa.

”Miten se käytännössä onnistuu?” kysyn hämmästyneenä.

”Tiimi tulee virkistysmatkalle Lappiin. Sen ei pitäisi
herättää huomiota, koska Lapissa lomailee muutenkin paljon
nuoria varakkaita kiinalaisia.”

”Entä sen jälkeen? Turistiviisumi on voimassa vain rajal-
lisen ajan.”

”He hakevat Suomesta turvapaikkaa poliittisin perustein.
Migri ja ulkoministeri ovat jo tietoisia, ja hakemusten pitäisi
olla läpihuutojuttu. Asiaa pitäisi helpottaa se, että osa on taustaan
uiguureja.”

Kohotan epäilevänä kulmakarvoja. Maahanmuuttovirasto
on ollut viime aikoina paljon otsikoissa hitaiden käsittely-
aikojen ja epäoikeudenmukaisiksi koettujen käännytysten
vuoksi. Suurin osa ongelmista tuntuu johtuvan viranomais-
ten takkuavasta yhteistyöstä. Mietin, kuinka paljon hyvätkään
perustelut mahtavat painaa, kun viranomaiset vaikuttavat
tekevän päätökset itsenäisesti antamatta minkään ulkopuoli-
sen asian vaikuttaa niihin.

”Sen jälkeen otamme heidät tänne. Työpisteet on alusta-
vasti katsottu”, esihenkilö jatkaa.

”Milloin he ovat tulossa?” kysyn.

”Lento lähtee huomenaamulla noin kello kuusi Suomen
aikaa Shanghaista. He yöpyvät Frankfurtissa ja ovat Ivalossa
keskiviikkoiltaan mennessä”, esihenkilö vastaa.

”Kerrot tämän kaiken minulle varmaankin siksi, että liityn
jotenkin asiaan”, arvaan.

”Kyllä. Haluaisitko toimia kiinalaistiimin pomona?” hän
kysyy. ”Olen jo keskustellut myyntinne kanssa. Olemme

valmiit jatkamaan sopimustamme Tähtikoodarien kanssa uudella tittelillä ja uudella hinnalla. Muilta osin jatkaisit asi-
antuntijana tiimissä kuten tähänkin asti. Mitä sanot?” hän
jatkaa.

Kaikki on ennalta suunniteltu.

”Ei minulla ole alustavasti mitään sitä vastaan. Mutta miksi
juuri minä?” kysyn. Minulla on omat epäilykseni asiasta,
mutta en lausu niitä ääneen.

”Päädymme valitsemaan sinut, koska olet tietääksemme
poikamies”, esihenkilö vahvistaa epäilykseni suoraan ja
anteeksi pyytelemättä. ”Tehtäväsi sisältää tiimin opastamista
firmamme käytäntöihin ja työtapoihin, mutta sen lisäksi tiimi
tulee tarvitsemaan tukea myös vapaa-ajalla, ihan käytännön
asioissa. Emme voi uskoa kotouttamista pelkästään Migrin
vastuulle näin tärkeässä tapauksessa”, hän jatkaa.

Päässäni pyörii yhtenä sekamelskana monia ajatuksia ja
kysymyksiä, mutta en saa sanottua mitään ääneen.

”Olisi hyvä, että joku pitäisi heitä silmällä turvallisuuden-
kin vuoksi”, esihenkilö toteaa lyhyen hiljaisuuden jälkeen.
”Supo tulee valvomaan heitä, mutta Supon resurssit tun-
tien –”, hän jatkaa ja jättää lauseen merkitsevästi roikkumaan
ilmaan.

Bingo. Myös reserviläistaustani on huomioitu.

3

MAANANTAI 28.11. KLO 16.15

Puhelimeni näyttö herää työpöydällä eloon juuri, kun olen kirjautumassa ulos koneelta ja valmistelemassa kotiin lähtöä. Katson näytöllä näkyvää nimeä hämmästyneenä. Soittaja on vanha ystäväni ja palvelustoverini Antti Järvinen, jonka kanssa en ole pitänyt aktiivisesti yhteyttä vuosikausiin. Vastaan puhelun samalla kun nousen paikaltani ja pujottelen avokonttorin työpisteiden välistä äänieristettyyn puhelinkoppiin.

”Pitkästä aikaa! Mitä kuuluu?” Antti kysyy.

”Kiitos kysymästä. Haluatko rehellisen vai perinteisen vastauksen?”

”Eikö me suomalaiset olla rehellisiä kansaa? Mikä miehen mieltä painaa?”

Kerron hänelle lyhyesti tuoreimmat kuulumiseni ja mainitsen projektipäällikön kuolemasta. En vaivaa häntä yksityiskohdilla, koska Antti ei tuntenut Lisaa. Kerron vain sen, miten paljon tapaus on vaikuttanut minuun ja miten se tulee vaikuttamaan pitkään myös työpaikallani. Antti esittää lämpimän osanottonsa. Kuulen äänestä, että hän myös empaattisena ihmisenä tarkoittaa sitä. Antti työskentelee psykiatrina Oulun yliopistollisessa sairaalassa.

Pakopeli muuttuu hyytäväksi todellisuudeksi.

Ohjelmistoasiantuntija Marko Karhu saa oudon viestin, jonka mukaan hänet on valittu pelinjohtajaksi pakopeliin. Tästä käynnistyy arvoituksia täynnä oleva matka, josta pian tulee mitä raainta todellisuutta, kun Markon järkytykseksi lähipiiriin kuuluvia alkaa kuolla.

Vaihe vaiheelta Marko saa uusia vihjeitä. Aikaa on rajallisesti, kun Markon on vihjeiden ohella selvitettävä, miksi koko juonikas pakopeli tuntuu henkilöityvän juuri häneen. Mitä tapahtuu, kun pelaajat toimivat vaistonsa varassa ja tärkeintä on selviäminen?

Pelintekijä on älykkäästi rakennettu trilleri, johon kytkeytyvät hybridisota, aseteknologian innovaatiot ja koko Euroopan turvallisuus. Inspiraatio *Pelintekijän* kirjoittamiseen syntyi, kun tuleva kirjailija oli mukana rakentamassa todellista pakohuonepeliä. Pelin tehtävälogiikan suunnittelu ja katseilta piilossa oleva tekniikka synnyttivät tarinan, jossa pakopelien monimutkaisuus yhdistyy rikolliseen mieleen ja ihmisten kohtaloihin mukaansatempaavalla tavalla.

Kansi: Jussi Jääskeläinen